

SCHRIFTMEDITATIE

"Waar is uw Geloof"

Lucas 8:25

Na een vermoeiende dag heeft de Heere Jezus behoefte aan rust. In Markus 4 lezen we dat de Heere de hele dag bezig is geweest met leren en onderwijzen. Nu is het avond geworden en Jezus begeeft Zich naar een schip. Hij wil Zich, met Zijn discipelen, begeven naar de overzijde van het meer van Galilea. Aan die andere zijde ligt het land der Gadarenen. Het is naar de eeuwige Raad van God dat Jezus naar de andere zijde zal overvaren. Daar, tussen de graven, verkeert een diep ongelukkig mens. Vaak hebben mensen uit de omgeving getracht die woeste mens onschadelijk te maken. Echter, de satanische krachten die in de man werken, staan nergens voor. Zo leeft deze mens in het voorportaal van de hel. Slapen kan hij niet meer. Dag en nacht zwerft hij, roepende en zich slaande met stenen, tussen de graven. De helse geesten die in deze man wonen zullen wel bericht uit de onderwereld hebben ontvangen. Jezus komt naderbij.

Terwijl bekwame schippers het schip naar de overzijde van het meer sturen, ligt Jezus te slapen. Hij slaapt de slaap van de Geruste. Er is geen bedrog in Zijn mond geweest. En straks.. straks zal Hij de bezetene in bezit nemen. Satan denkt: dat schip vaart naar de verkeerde kant. Dan zetten alle duivelen het op een blazen. Met stormkracht valt de wind over de bergen op het meer. In korte tijd is het rustige meer veranderd in een kokende pot. Schuimende watermassa's rollen af en aan. Je kunt wel aannemen dat de "machten", in de kleine ruimte die hen nog gelaten wordt, vreselijk kunnen huishouden. Bij Jezus is het suizen van een zachte stilte. Hij komt om de Heilige Geest op mensen te blazen. Maar de satan wil alles naar de hel stormen. Als de duivelen even kans zien, blazen ze alles omver. Denk aan de geschiedenis van Job. Zeker, God staat erboven.

Zijns is de zee. Ze is door Zijn kracht. Met al het droge voortgebracht. Het moet alles naar Zijn wetten horen. Als dit zo niet was, zou de aarde reeds lang veranderd zijn in een hel. Satan heeft een kleine tijd en hij is bovenmate vergrimd op het levende Kind. Jezus zal deze slang de kop vermorzelen...

Nu slaapt Jezus. Hij heeft het moede hoofd een ogenblik neergelegd op een kussen. Op het meer worden de golven hoger en hoger. Het scheepje slingert als een nietige notedop op de beroerde wateren. In het begin van de reis zullen de discipelen zich wel dapper hebben geweerd. De meesten waren geboren en getogen op het water. Petrus is voor geen klein gerucht vervaard. Waarom zouden ze ook vrezen?? De Koning is toch aan boord?

Nu moet ik terugdenken aan enkele momenten uit de twee laatste vakanties. We zouden ons bootje meren aan de Comriekade te Woubrugge, pal voor de kerk van wijlen Ds. Comrie. Terwijl we naar de kade koersten zongen de kinderen luidkeels enige stichtelijke liederen. Natuurlijk was daar het toepasselijke lied van "Het scheepje bij:

't Scheepje onder Jezus hoede,
Met de kruisvlag hoog in top.
en: Al staat de zee al hoog en hol,
En zweept de storm ons voort.
Wij hebben Vaders Zoon aan boord,
En 't veilig strand in 't oog.

Als Comrie nog geleefd had, zou hij vast even naar buiten hebben gekeken (voorzover de tijd het toeliet).

Terzake.. Een jaar later voeren we tijdens een behoorlijke storm over een grote waterplas. Golven sloegen tegen de ramen. Deurtjes vlogen open. Potten en pannen kletterden door de kajuit... Toen wou het maar niet over de lippen komen: Scheepje onder Jezus hoede. Inplaats daarvan: bleke gezichten en grote schreeuwen van in paniek rakende mensjes.

Lieve lezer.. we zijn toch zulke dappere mensen als het zonnetje schijnt. We kunnen dan zo

aardig praten over Die Ene, Die bij ons is. Is dat dan niet waar?

Jazeker, 't is allemaal waar. We vergeten alleen dat Jezus de Waarheid is en dat "ons" geloof knakt in de storm. Als wij "waar" moesten maken wat onze monden zeggen... we hadden nooit enige rust of duur. Toch is het heel nuttig jezelf als een geestelijke opschepper te leren kennen. De uitnemendheid der kracht is van God, en niet van de mens.

Langzaamaan begint het nu ook bij de schippers te stormen. Hun gezichten krijgen die kenmerkende onvernoegde uitdrukking. Zo nu en dan werpen ze al eens een blik in het binnenschip..Zou Jezus nog slapen? Mensen nog aan toe.. hoe kan iemand met zulk weer slapen? Kijk toch eens naar die golven. Daar komt weer zo'n roller met groot geweld tegen het schip. Nee, dat kan niet lang meer duren. We maken water. Het schip loopt vol.

Zal dat nu het einde zijn? Roemloze ondergang in het water? Vergaan?

Zeg schippers.. zouden jullie niet eens bidden? Mannen, jullie zijn toch christenen? Jullie hebben toch Jezus in de ark?

In de wereld zingen ze, om de angst en zichzelf te overbluffen: Wij zijn niet bang...

Maar Petrus.. u hoeft toch zo bang niet te zijn? Je bent toch een rotsman? Met de voet in de kolken en het hoofd in de wolken.. Zó hoort het. Door het geloof zijn de muilen der leeuwen toegestopt. Door het geloof zijn koninkrijken overwonnen. Hoe machtig strekt de wolk der getuigen zich uit in Hebreë 11.

Misschien denkt de lezer dat ik geen recht doe aan de kracht en de realiteit van het waarachtig geloof. Dat ligt zeker niet in m'n bedoeling.

Maar ik wilde wel vertellen dat wij zulke ellendige tobbers zijn. En ook dat het zo groot is, dat de Heere ons dat in de storm wil leren.

Opdat we in zwakheid kracht mogen ontvangen en Zijn genade ons genoeg zij. Paulus schreef: Als ik zwak ben, ben ik machtig. Wij zijn meestal machtig in en met onszelf. Maar de

Heere wil leren en leiden in Zijn Waarheid. Zo tuimelen wij er telkens uit om steeds weer te ontdekken dat eeuwige armen onder ons zijn.

Intussen is de toestand aan boord onhoudbaar geworden. Een paar mannen begeven zich naar het binnenschip en schreeuwen boven de storm uit: Meester, Meester, wij vergaan. Bij Marcus lezen we: Meester, bekommert het U niet, dat wij vergaan?

Jezus slaat de ogen op en kijkt naar de door angst getekende gezichten van de jongeren. Jezus.. de Enige MEELEVENDE Zich niet bekommeren? En Hij, opgestaande zijnde, bestrafte de wind en de watergolven, en zij hielden op, en er werd grote stilte.

Jezus ziet in de woeste storm de dreigende en blazende satan. Daarom toornt Hij tegen de storm. Met Zijn Woord stormt Hij de storm weg. Wind en zee moeten op Zijn wenk zwijgen.

De discipelen zijn ook stil geworden. Dan klinkt het woord van de Meester: Waar is uw geloof?? Ja, waar is nu het geloof. 't Geloof in Hem, Die als Hij slaapt machtiger is dan de duivel. Is dat geloof de zee ingewaaid?

In de storm op zee komt zo uit dat wij in ons geloof geloven. In de storm op zee komt óók uit dat Jezus alle macht heeft, in hemel en op aarde.

Lezer, 't is wel een beschamende vraag: Waar is uw geloof? We kunnen ons er van af maken met de opmerking: We hebben geen geloof. Op die manier hebben we onszelf weer eens gelijk gegeven.

Nee, dat niet. Laten we liever het vonnis over onszelf vellen en bekennen dat we zulke hardnekkige ongelovigen zijn. Onverstandig en traag van hart. En dat wij vaak voor "geloof" houden wat niet anders is dan berekening en overleg.

Om zo weer terecht te komen bij die lieve Zaligmaker, Die het geloof heeft behouden tijdens de zwaarste storm aan het vervloekte hout. Zo weet de Heere Jezus de schipbreukelingen te beschamen. Ja, zo worden we onderwezen in de waarheid, dat Hij, ondanks alles, weet te redden uit nood en dood. Wij zullen verootmoedigd worden door Zijn grote daden en ons verfoeien in stof en as.

Het Lam zal ontvangen alle eer, lof en aanbidding. Heere, ik geloof, kom mijn ongelovigheid te hulp. Hoe noodzakelijk is het waarachtig geloof in de Heere Jezus Christus. Gelovigen struikelen in angst en vrees. Het geloof, als gave Gods, zal bloeien in onze afbraak. Zo wordt de kerk gebouwd in het allerheiligst geloof op het éne fundament, door de Vader gelegd. Dat fundament is Jezus Christus. Hij alleen.

Wie is Deze, dat ook de storm en de zee, en het ongeloof voor Hem moeten wijken?

Wat ons aanbelangt? Wij kwamen nooit aan land. Een zee van rampen zou ons hebben vermoord. Maar Hij, opgestaan zijnde.... Eeuwig zouden de schipbreukelingen verzinken, buiten en zonder Hem. Maar Hij laat niet varen het werk van Zijn heilige handen.

Ach, of nu al wat in mij is Hem prees...

En de zee was niet meer.

Dat heeft de Heere Jezus verdiend voor strafwaardige zondaren.

In diepten neergezonken
van waatren zonder grond,
aan 't vloekhout vastgeklonken
dáár heeft Uw bleke mond
van Gods heropend Eden
vrijmachtelijk beschikt,
en Uw: "Voorwaar, nog heden"
des boetlings ziel verkwikt.

't Gebruis der zee doet Gij bedaren,
Daar Gij haar golven stilt;
't Rumor der volken, als der baren,
Betoont Gij, waar Gij wilt.
Die d'einden dezer aard' bewonen,
Aanschouwen, dag aan dag,
De teek'nen, die Uw almacht tonen,
Met vrees en diep ontzag.

Psalm 65:5

D.C.O.

oo00oo